

KUMSATI

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 4

Seda UZUN

SümeYYe YALÇIN EY İSTANBUL

Ah bu İstanbul sokakları!

Ne kadar dar olsa da o eşsiz sevgisini gösterir sana. Her adımında bir bina... Yarıyı asık suratlı, yarıyı mutlu... Anlarsın kara taş her bastığında. Hissettirir sana o sıcaklığı, vatan sevgini... İstesen de yabancılik çekmezsin.

Burçin ŞENLİK GAZİ ALEMDAR GEMİSİ

Ablamla birlikte Ankara Otogarı'ndan otobüsle yola çıktık. Bu seferki gezimizi bana söylemeyip sürpriz yapmayı planlamış. Ortalama beş saatlik yolculuğumuzun ardından Karadeniz Ereğli'ye varmıştık. Denizi görebilmek için büyükçe bir çarşının içinden geçtik. Ben hayatımda ilk kez denizi bu kadar yakından görmüştüm. Deniz tam karşımda masmavi, çarşaf gibi duruyordu. Orada denize karşı duran bir amca aslında hırçın bir deniz olduğunu söyledi. Mis gibi deniz havasını içimize çekerken büyük bir gemi gördüm. Bir gemi büyükçe bir müze haline getirilmişti.

Gazi Alemdar Gemisi. Görevlilerin verdiği bilgiye göre bu gemi 1920 yılında yurdumuz işgal altındayken düşmandan kurtulan tek gemidir. Ayrıca Alemdar Gemisi silah ve erzak taşıyarak Kurtuluş Mücadelesi'ne destek vermiştir. Gemimiz savaşta tek şehidini vermiştir. Sokakları olsun, karaya oturmuş gemisi olsun tarih kokan bir diyar Ereğli. Buraya yolu düşenlerin ,tarihine meraklı vatandaşlarımızın gezip görebileceği güzel bir yer.

Ablamla beş günlük tatilin ardından Ankara'ya dönüş başlamıştı. Heybetli gemisi ve sonsuz denizi mutlaka görmeniz gereken yerlerden.

Bize İstanbul'u tanıt deseler; trafiğini, köprüsünü, martısını tanıtırsanız değil mi? Öyle değil işte. Öyle güzel yerler var ki anlatsam yetersiz kalır bütün cümleler. Hissetmek lazım orayı yudum yudum içine çekmek lazım. Evet! O trafiği bile. Belki birçok insan trafiğinden endişelenip gitmez. Birçoğumuzda başka sebeplerden dolayı... Herkesin bir çocukluk hayaliydi.

İstanbul...

Unutmamak lazım o köprüsünü, telaşları. Ve mükemmel Kız Kulesi'ni. Gidip o martılara simit atmak lazım, güvercinlere yem. Tatmak lazım o hissi ancak o zaman anlayabiliriz İstanbul'u. Uzun uzun bakmak lazım o masmavi göz alıcı denizine. Sadece sessiz sessiz lodosunu izlemek lazım.

Fetih 1453, ne zorluklarla kazanıldı İstanbul, kaç can verildi, kaç annenin yüreği yandı? Ya şimdi! Değerini bilen yok. İstanbul'u tanımak dilde zor azizim, yaşamak lazım. Ne kadar anlatmaya çalışsan da çabalasan da anlarsınız ama hissedemezsiniz. Uzun lafın kisasını şunu demek istiyorum. İstanbul hiçbir zaman anlatılarak yaşanılmaz. Gidip göreceksin, her nefes alışında hissedeceksin. Boğaziçi köprüsüne bakarken bile huzur veriyor. Sadece yaşamak lazım. Siz şimdi diyeceksiniz, Kız Kulesi'ne mükemmel dedi geçti diye! Ben size Kız Kulesi'ni anlatmaya çalışsam anlatamayacak cümlelerim yetersiz kalacak.

Eyüp Sultan Cami... Huzur bulacağınız ilk yer orası olacak. Camiye ayak bastığınızda anlayacaksınız.

Gittiğinizde telaşlı, asık suratlı insanlar, büyük büyük binalar. Her adımınız İstanbul kokacak.. Her adımda İstanbul'a karışacaksınız. Her günkü yer gibi gelecek, sahipleneceksiniz! İstanbul diyeceksiniz.

İstanbul anlatılmaz yaşanır, hissedilir, sahiplenir.

Ey İstanbul! Nedir sendeki bu asillik?

Nedir hayranlıkla sana çevrilen bu gözler?

Nedir beni benden alacak bu şehvetin?

Nedir seni eşsiz kılan?

Nedir seni bu anlatamayışım?

Zeynep AKTAŞ İLKBAHAR

İlkbaharda çiçekler açar
Kelebekler uçuşur
Hayvanlar huzura kavuşur
Hepsi ilkbahar gelince

İlkbahar gelince
Çocuklar mutluluktan
Havalara uçar
Renkler işler içimize

Çocukların, dışarı çıkma sebebi
Çeşitli oyunlar oynaması
İnsanları kendine hayran bırakılması
Hepsi ilkbahar gelince

Seda UZUN

Meliha CEVİZ

SOKAKTA YAŞAMAK

Umut Sokağı çocuklarıydık biz. Kışın soğukta camda buğulara adımızı yazar, imzamızı atardık. Yazın ise bu şahane sokağın tozunu dumanına katardık. Kerem ile aramızda iki kesik ıslıklık şifremiz vardı. İki kesik ıslıktan sonra kiraz ağacının altında toplanırdık. Tabi her daim ıslıklar aynı olmazdı. Uzatmalı üç ıslık bir sıkıntının olduğuna işaret ederdi.

Ben Ahmet. Umut Sokağının kısa pantolonlu, golcü ve teyzelerin tek pazar poşeti taşıyıcısı Ahmet. En iyi arkadaşım Kerem. Senelerin üzerinden geçip ben de o turuncu kafayı, çillerini unutturamadığı tek insan, can dostum Kerem.

Annemin mis tarhana çorbasını içerken malum sinyal geldi. Kaynar çorbayı taşı ağzıma dikerek bitirdim. İçimin yanmasıyla ayakkabılarımı giymem bir oldu. Çünkü o geri çevrilmez sinyali almıştım. Yan mahallenin rakip takımını yenecektik. Elimizde üç katlı mor plastik topumuzla çayır sahamıza doğru giderken aniden acı bir fren sesi duyduk. Bakmayın öyle yürekli olduğumuza korkumuzdan arkamıza bile dönüp bakamamıştık ilk başta. Kerem ile göz göze gelip yavaşça arkamıza döndük. Yoğurtçu Rasim Amcanın dükkânının önünde golden cinsi altın sarısı harika bir köpek... Muhtaç bir bebek gibi yerde yatıyordu. Vicdansız, merhametsiz bir yürek o masum cana vurup kaçmıştı. Kerem ile koşu koşu yanına gittik. Kerem:

Buket AYDOS

ÇANAKKALE HATIRASI

Bir bomba sesiyle uyandım bu sabah. Hemen yatağımdan kalkıp tüfeğime sarıldım. Sonra hemen yatağında yatan felçli anamın yanına gittim, öptüm elini, bir veda çektim ve koşar adımlarla Mustafa Paşa'nın yanına gittim, savaş çoktan başlamıştı bile. Birkaç adım attım, Ali'yi kanlar içinde yerde gördüm. Yılmadım, kardeşimin kanını yerde bırakmamak için savaştım, sol yanıma bir sızı girdi. Çöktüm dizlerimin üstüne, ayakta duracak halim yoktu. Tüfeğimi baston gibi kullandım. Birkaç adım daha attım ve bir düşman darbesiyle yeniden yıkıldım. Gözümü açtığımda iki asker kardeşim koluma girmiş götürüyorlardı beni. O an haykırdım :“Kardeşim bırakın da savaşıyım, Ali'min, Kınalı Hasan'ımın, yiğit kardeşlerimin kanları yerde kalmasın, son nefesime kadar vuruşayım, gözüm arkada kalmasın, yiğitlerim bırakın beni kanım, canım feda olsun vatanıma bu uğurda ölmek şereftir bana.” Savaş bitmişti, yiğitler Allah Allah diyerek tekbir getiriyorlardı. Şehitlerin kanı ay yıldızlı bayrağı simgeliyorlardı. Yıllar sonra yeniden hatırladım o günleri. Bir film şeridi gibi geçerken gözlerimin önünden göz yaşlarına engel olamadı, yeniden yaşadım o anı. Bir daha olsa gözümü kırpmadan vatanım için canımı veririm, yiğitler gibi vuruşurum.

Şehitlerimizi rahmet ve minnetle anıyoruz Allah onlardan razı olsun.

18 Mart Çanakkale

-Ayağı kırılmış olmalı kardeşim. Bu şekilde bırakmak bize yakışmaz. Evimize götürelim, iyileştirelim. Hem annelerimiz de yardım eder. Tıpkı biz hasta olduğumuzda bizi iyileştirdikleri gibi. Ne dersin dostum?

Tabi ki de onu kucaklayıp evimize götürdük. Onu iyileştirip büyütecektik. Şimdi sahip çıkamazsak ne zaman çıkabilirdik? Fakat eve gittiğimizde işler planladığımız gibi gitmedi. Bir engel vardı. Annelerimiz köpeği istemediler. Çünkü o bir sokak köpeğiydi ve yeteri kadar temiz değildi. Belki de bir hastalığı vardı. Anneme göre bana bile zarar verebilirdi. Bilmiyordu ki sokakta yaşamak insanlara zarar vermek için bir sebep değildi. Sokakta sadece hayvanlar değil; insanlar bitkiler de yaşıyordu. Sokak çocukları vardı geceleri aç ve soğukta üşüyerek yatan. Annelerimiz anlamamıştı içimizden geçenleri. Onlar rahattı çünkü küçük bir ev bile olsa onların başlarını sokacak bir yuvaları vardı. Kerem ile annelerimizi ikna etmek için çok uğraştık. Ağladık, tepindik, çabaladık, konuştuk; çok zor da olsa ikna edip onlarla beraber köpeği veterinerine götürdük. Veterinerde ayağı alçıya alındı. Evimize getirdik ve tertemiz yıkadık. Artık ona bir isim koymanın vakti gelmişti. Kerem adının Tarçın olmasını istedi. Tabi ki de can dostumu kıramazdım. Bu güzel köpeğin adı Tarçın oldu.

Günler birbirini hızla kovaladı. Tarçın kendini iyiden iyiye toparlamıştı. Arkadaşım ile da çok alışmıştık. Onu beslemek, oynatmak çok hoşumuza gidiyordu. Artık o da bir aile ferdi sayılırdı. Ve bir gün bizi bırakıp gitti. İlk başta ona vefasızlık yaptığı için çok kızmıştık. Alışmıştık çok alışmıştık. Oturup annelerimizi dinlediğimizde ikna olmuştuk. Evet, Tarçın gitmişti ama ait olduğu yere, sokaklara. Sokakta yaşamaya devam edecekti. Bu bir aslanı bir eve, bir balığı ormana atmak gibi bir şeydi. Ona haksızlık yapamazdık.

Paylaşmak çok güzeldi ve Tarçın ile çok güzel anlar yaşamıştık. Bundan dolayı çok üzülüyorduk. Ailemiz buna dayanamamış, köyün muhtarından yardım istemişti. Sokak hayvanları için barınak yapılmasını istediler. Bu konuda her türlü desteği vereceklerini söylediler. Böylelikle biz köpeğimizi hem görecektik hem de sağlıklı, iyi olduğundan emin olacaktık. O yemeğini çöpte aramayacaktı, yemeği güzelce önüne gelecekti. Tüm mahalle köpekleri bu barınaklarda temizlendiler ve doyuruldular. Evet, herkes çok mutluydu. Artık sokakta yaşamak yoktu. Barınakta, doğal ortamda güzel yaşamak vardı.

Zeynep AKTAŞ
YAĞMUR

Yağ ,yağ yağmur
Tane tane, damla damla
Ki sen, yağmur
Durana kadar yağ yağmur.

Gökleri , gürülteden
Şimşekleri çaktıran,
Çocukları korkutan, yağın yağmur
Durana kadar yağ yağmur.

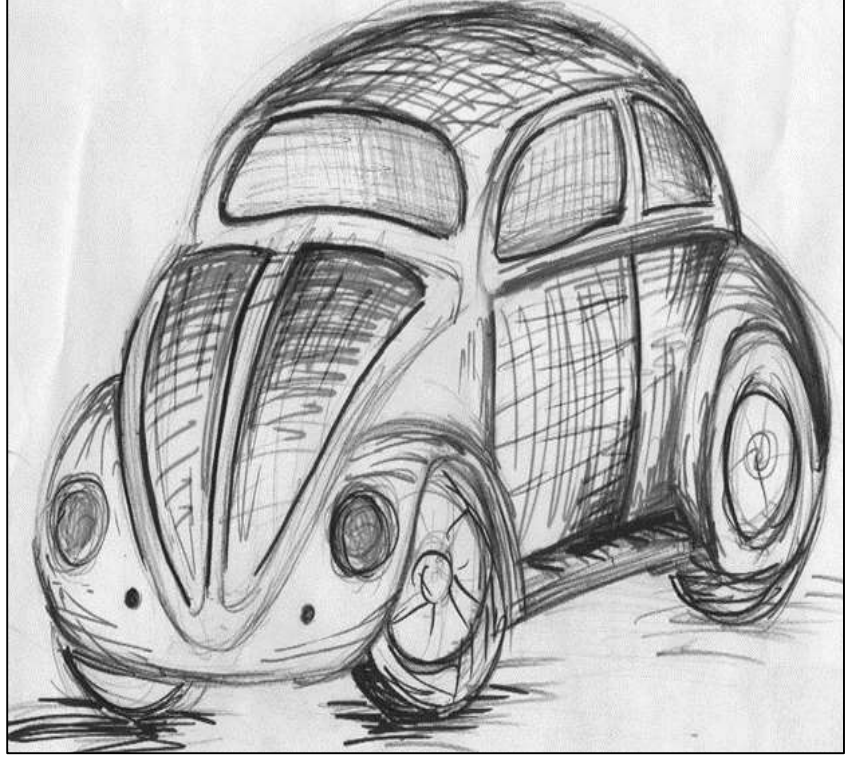
Şemsiye altından,
Kimi güler,
Kimi ne yapacağım derdine düşer,
Durana kadar yağ yağmur.

Ekinleri güldüren,
Hayvanları, sevindiren
Toprağı, taze taze kokutan,
Durana kadar yağ yağmur.

EFSANE AVRUPA BİRLİĞİ

Yaz tatili yaklaşıyordu. Alican çok heyecanlıydı, çünkü babası ona söz vermişti. Eğer çok çalışıp, derslerinin hepsini yüksek not ile geçerse onu Avrupa Birliği ülkesine götürecekti. Alican'ın aklındaki soru Avrupa Birliği nasıl bir yer, hayalindeki gibi miydi acaba? Zaman çok hızlı gelip geçiyordu. Yaz tatili geçmişti. Alican'ın karnesi çok iyiydi. Çünkü tüm yıl boyunca çok ders çalışmıştı. Babası küçük ama anlamlı bir hediye ile gelmişti, evet Avrupa Birliğine gidiyordu; tıpkı hayal ettiği ama babası değişik ülke isimleri sayıyordu: Almanya, Fransa, İspanya, Berlin ... Alican'ın aklı karışmıştı, ne yani Avrupa Birliğine gitmeyecek miydi, dayanamayıp Alican, başkasına sordu; "baba biz nereye gideceğiz, hani Avrupa birliğine gidecektik? Sen bana söz vermiştin ama." Demişti. Babası bu soruyu bekliyor gibiydi. Yüzünde güzel bir tebessümle Alican'ın yanına oturup anlatmaya başladı: "Alican, babalar verdiği sözü tutar, bende sana söz verdiğim gibi seni tabii ki Avrupa Birliğine götürüyorum ama Avrupa Birliği bir ülke değil, Avrupa Birliği farklı farklı birçok ülkenin birçok ülkenin bir araya gelmesiyle oluşmuş, örneği: İtalya, Hollanda gibi 27 ülkenin oluşturduğu bir takım, tıpkı futbol takımı gibi. Nasıl bir takım hareket ediyorsa, bu ülkede öyle." Demişti. Alican şimdi anladı. Avrupa Birliğine değil Avrupa Birliğe ülkelerine güzel bir tatil yapmaya gidecekti, çok mutluymuş ve çok heyecanlıydı. Çünkü farklı şehirler, farklı insanlar görecekti. İlk olarak Almanya'ya gitmişti. Uçaktan iner inmez Alican ilk şaşkınlığını yaşamıştı. Her şey kâbus gibi, çünkü insanların konuştuklarını anlamıyordu, babasına sordu: - "Baba ne diyorlar anlamıyorum ki." Babasında gülümseyerek açıkladı:

- "Bak Alican her ülkenin kendi ait bir dili, dini, kültürü, para birimi vardır, hepsi birbirinden çok farklıdır, mesela Almanya'nın dili Almanca, bizimki de Türkçe bu tüm dünyaya bu şekildedir, mesela Almanya Avrupa Birliğine üye olmak için bazı şartlar yerine getirmek zorundadır." Dedi. Alican şimdi anlamıştı sonra etrafı izliyordu her şey ama her şey farklıdır. Alican mutluluğunu tutamıyordu, ama o ilk defa Avrupa Birliğine gelmişti. Sanki yollar, arabalar, evler, insanlar farklıydı.

Babasıyla birazdan otele var olacaklar, otelden önceleri otele gitmek için bindikleri otobüs bile farklı gelmişti. Çünkü insanlar kitap okuyup müzik dinliyorlardı. Otele şimdi vardılar, babası girişte yine anlamadığını bir şekilde bir şeyler konuşuyorlardı. Okul karışmıştı biraz, yorulmuş ve karnı da acıkmıştı. Babasıyla yemeğe gidip bir güzel karınları doyurdular ama biraz farklıydı. Babası Alican'a:

- "Nasıl Alican oğlum beğendin mi, bu tatilden mutlu musun?" diye sormuş. Alican çok mutluymuş. Hayalindeki bile güzeldi bu tatil. Bir sürü Avrupa Birliği ülkesine gidip farklı farklı yaşantılarla karşılaştı. Bu gezi aslında onun yaşamını büyük ölçüde etkiledi. Çünkü o iyi bir diplomat olmak istiyordu, gelecekteki hayali diplomat olmak isteyen Alican hayalini gerçekleştirmek için elinden geleni yaptı ve iyi bir diplomat oldu. Diplomatlığa çok yatkın ve çok becerikliydi artık her şey istediği gibiydi...

HUZUR BULDUĞUM YER

Yıl 2014! 14 Haziran günü tüm arkadaşlarım ve ben Amasra'ya gitmek için hazırlandık ve otobüsün kalkmasını bekliyorduk. Hepimiz çok heyecanlıydık, hiç görmediğimiz bir şehrin yerinin nasıl bir yer olduğunun merakı içindeydik.

Ankara'dan çıkmıştık ve yolculuğun bitmesine daha 1 saat vardı, ben de kulaklığımı takıp müzik dinlerken bir yandan etrafı izliyordum. Yolculuk güzel geçti ve sonunda vardık. Otobüsten iner inmez derin bir nefes aldım, adeta boğuluyor gibiydim, hava çok nemliydi, alışkın değildim. Valizlerimizi alıp otele doğru ilerlemeye başladık. Otele varır varmaz yerleştikten sonra biraz dinlenip gezimize başladık. Öncelikle şehir merkezinin kuzeyinde kalan Amasra plajına gittik, ayakkabılarımızı çıkartıp kumda yürümeye başladık. Kum çok yumuşaktı, kar gibi içinde ayaklarımız kayboluyordu. Güneş, kum, deniz üçlemesi tam bir huzur ortamıydı. Sakin bir tatil geçirmek isterseniz kesinlikle Amasra plajına gitmelisiniz.

Hediyelik eşya bakmak için Çekiciler Çarşısına uğradık, burası çok kalabalıktı, turistlerin en ilgilerini çektiği yer bu çarşıydı. Bu çarşıda ahşap işçiliğinin nadide ürünleri görülmeye değerdi. Artık acıkmıştık iskele caddesinde "Amasra Sofrası" diye bir lokantaya girdik. Amasra'ya gelerseniz, mutlaka Amasra pidesi yemenizi tavsiye ederim. Gerçekten nefisti.

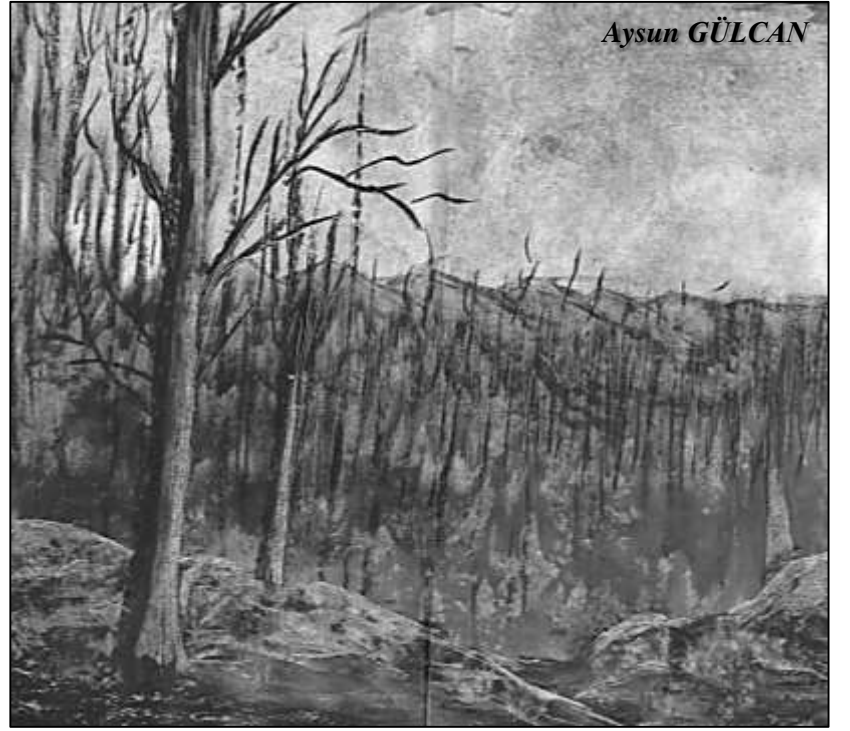
Yemeğimizi yedikten sonra ağlayan ağaç diye bir tabela gördük ilgimizi çekti açık havada dinlenmelik bir yerdi büyük bir ağaç vardı. Sanırım o ağaca ağlayan ağaç diyorlardı. Orda olan bir görevliye sordum bu ağacın adı neden ağlayan ağaç dedim.

Görevli "Denizden aldığı nemi yılda birkaç kez yapraklarından damlama şeklinde bırakmaktadır. İsmi bu yüzden ağlayan ağaçtır." dedi. Biz de yeni bir bilgi öğrendiğimiz için mutluyduk. Hava bayağı kararmıştı, otele dönmek için yola koyulduk. Otelin önünde sokak çalgıcıları müzik çalıp karaoke yapıyorlardı. Biz de onlara eşlik ettik. Günümüz çok eğlenceli geçti sabah erken kalkıp valizlerimizi hazırladık bugün eve dönüyorduk. Dönmeden önce Amasra kalesine çıktık. Kaleye çıkmak biraz zahmetliydi. Kalenin kuzeydoğu kesiminde büyük liman kapısı, batısında küçük liman kapısı, güneyinde zindan kapısı bulunmaktadır. Kaleden aşağı bakınca Amasra adeta ayaklarımızın altında gibiydi, manzarası da sahile bakıyordu. Harika bir huzur ortamıydı.

Amasra gerçekten mükemmel bir yer. Nemi, ortamı, insanları, o huzuru iliklerinize kadar hissediyorsunuz. Kötü enerjilerinizi alıyor kesinlikle gitmenizi tavsiye ederim, bu arada Karadeniz balıkları da çok güzel, burada hayat gece gündüz devam ediyor, huzuru arayıp, bulduğum yer Amasra...

Bir sonbahar günü bir ağaçtan kaldırıma düşen yaprakların altında kollarını birleştirmiş oturan bir çocuk vardı. Bir taraftan gözünden yaşlar süzülürken sokak başında babasıyla oynayan çocuğu izliyordu. Arkasından gelen ayak seslerini işitmişti. Omzuna dokunan elin sahibine baktı, karşısında zor ayakta duran ve saçlarının içinde birkaç siyah bulunan yaşlı bir adam vardı. Elindeki baston olmasa yere serilecekti. Batuhan bu adamı tanıyordu. Bu yaşlı adam dedesiyle birlikte bodrum katındaki dairelerine gittiğinde hemen odasına girip kutudan çıkardığı fotoğrafı göstermişti. Fotoğrafta annesi, babası ve kendisi vardı. Onları 2 sene önce 12 yaşında bir trafik kazasında kaybetmişti. Kazadan tek sağ çıkan o olmuştu. Bütün akrabaları ona sırtını çevirmiş, sadece dedesi onu yanına almıştı. Şimdi ise dedesi ile birlikte yaşıyordu. Bu hayatta artık sadece dedesine önem veriyordu.

Şimdi artık uzun saçları, kahverengi gözleri ve beyaz teniyle yakışıklı bir genç olmuştu. Onun bu hale gelmesine en çok apartmanlarda oturan Kerem öğretmen yardımcı olmuştu. Batuhan, Kerem öğretmeni çok seviyor ve bir nevi babası yerine koyuyordu. Kerem öğretmen de Batuhan'ı evladı gibi görüyordu. Batuhan ilkokul ve ortaokulu başarı ile bitirmişti. Şu anda yaz tatilindeydi. Yaz tatilinde sürekli kitap okuyor ve derslere çalışıyordu. Artık okulların açılmasına çok az süre kalmıştı. Batuhan çalışkan öğrenci olduğu için iyi bir liseyi kazanmıştı. Artık okula otobüslerle gidip gelmeye başlayacaktı. Hayatı anlamaya çalışacaktı. Sonunda beklenen gün gelmişti. Aksilikler Batuhan'ın başından eksik olmuyordu. Otobüsü kaçırmış, derse geç kalmıştı. Sınıf kapısının önünde durup tereddütle kapıyı çalıp içeri girdi. Herkes susuyor ve onu izliyordu. İçeri girdiğinde karşısında Kerem öğretmeni görünce şaşırılmıştı. Kerem Öğretmen onu boş yere oturttu. Batuhan, uzun kahverengi saçlı, yeşil gözlü ve beyaz tenli bir kızın yanına oturmuştu. Doğrusu biraz utanmıştı. Kerem öğretmen kendini tanıncaya sınıfa birbirlerini tanıması için zaman vermişti. Batuhan utangaç olduğu için kimseyle tanışmıyordu. Yanında oturan kız Batuhan'a seslenmişti "Merhaba ben Eylül" demişti. Batuhan birden heyecanlanıp kızarmıştı. Batuhan karşılık verip konuşmuştu. Aralarında kısa bir diyalog geçmişti. İlk gün fena geçmemişti. Eve gittiğinde dedesi yatakta yatıyordu. Batuhan dedesini yalnız bırakmak istememişti. Ama dedesi zorla okula gönderdi. Otobüste cam kenarına oturmuş, dışarıyı seyrederek hayatını uzunca düşünüyordu. İneceği yere geldiğini fark edip otobüsten indi. Sınıfa geldiğinde yine aynı yere oturdu. Eylül sanki onun gelmesini beklemiş, o gelene kadar kitap okumuştur. Batuhan yanına gelip oturduğunda "Nasılsın?" diye sormuştu.

Batuhan şaşırılmış, fazla iyi olmadığı söylemişti. Eylül duyduğu cevap karşısında neler olduğunu sormuştu. Batuhan olanları anlatmış ve Eylül ona teselli vermişti. Batuhan farklı duygular içindeydi. Ders başlamıştı. Birden sessizliği kapı sesi bozdu. İçeri Kerem öğretmen girip Batuhan'ı dışarı çıkarmıştı. Batuhan duydukları karşısında baygınlık geçirmişti. Artık Batuhan'ın tek dayanağı dedesi de ölmüştü. Batuhan birkaç hafta bu olayı anlatamayıp okula gelmemişti. Tek başına yaşaması biraz zor olacaktı. Hayatına devam etmesi için bir yerden burs alması ve ya bir işte çalışması lazımdı. Kerem öğretmen burs alması için çalışıyordu. Batuhan ise bu yaşta hayattan umudu kesmiş, iş ilanlarına bakıyordu. Sonunda bir lokantada akşamları çıraklık yapacaktı. Lokantada çalışmaya başladı. Okulunu da bırakmıştı. Günde artık 3 saat uykuyla duruyordu. Bu hayatını sınıfta Eylül hariç kimse bilmiyordu. Bilseler bile kimse umursamazdı. Kerem Öğretmen Batuhan'ın bu haline dayanamıyordu. Birkaç kuruma başvurup Batuhan'ı evlatlık edinmişti. Kerem öğretmenin çocuğu yoktu, bu yüzden kendi ve eşi Batuhan'ı öz evlatları gibi seviyorlardı. Batuhan ise onları önceden tanıdıkları için çabucak alıştı. Umudunun bittiği anda çiçekler açmıştı.

Aradan 3 yıl geçmişti. Kerem Öğretmen'in bir kız çocuğu olmuştu. Batuhan'ı abisi olarak tanıyordu. Bu böyle devam edecekti. Okul hayatı ise çok güzel devam ediyordu. Eylül ile dört sene boyu çok iyi bir arkadaş olmuştu. Aralarında çok güzel güven bağı olmuştu. Üniversitede de aynı yeri kazanmışlardı. Bu arkadaşlık evliliğe doğru ilerledi. Her şey artık düzelmiş, umudun bittiği yerde mutluluk başlamıştı.

Fatma BALOĞLU **AŞK-I VATAN**

Daha 15'inde kınalı kuzu Mehmet
Vatan dedi çocuksu yüreği kükreyerek
Kafeste bir kuş gibi çırpınır hür doğmuş bu millet
Çiğnetmez ay yıldızı bayrağı ilelebet.

Vuruldu pak alnından göğsünde nişanesi
Karşısında vicdansız medeniyet vahşisi
Dilinde sen bir cümle destan hikayesi
Zincirlenmez bağımsızdır! Toprağının her köşesi.

Sönmeyecek vatanımın İstiklal meşalesi,
Bu uğurda kim bilir kaç Mehmet edebi seçti.
Göklere yankılar Akif'in engin sesi
Bitmedi bitmeyecek hürriyetin nefesi

Emanettir bizlere Mehmet'imden Hürriyet
Hiyanet etmem asla nefesim yetene dek
Hür doğdum hür yaşadım vatanımın izinde hep
Hürriyet kafeslere sığdırılmaz elbet.

İMTİYAZ SAHİBİ

Emine YILDIRIM

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Esra CÖNGER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Fadime UZUNDAL

GÖRSEL DANIŞMAN

Gönül CAN

YAYIN KURULU

Fatma Nur TÜNAY

Gülden CEVİZCİ

Zeynep AKTAŞ

İrem GÜRPINAR

OKUL ADRES TELEFON

HAYRİ ASLAN KIZ MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. Barışık Sokak No 6 Çubuk / ANKARA

0312 837 12 66